

Димчо Дебелянов

ЗИТО

Четирибуквено, двусложно,
резливо, тънко като шиш,
мълвяно, кряскано тревожно
ти вред в ушите ми звучиш.

Как гордо въздуха разтресе
ти, щом напуснахме Бургас,
и „Нилос“ плавно ни понесе
към възделената Елас!

Когато бунта на червата
смути тревожно моя дух,
пак теб – спасително в бедата,
над морските вълни аз чух.

На Дарданелите заспали
смутихме с теб покоя лек,
и пак от теб скалите бяли
стозвучен пратиха ни ек.

Край Лесбос, с чаша във ръката,
сред рой ухилени глави,
аз видех Дафнис в далнината
на Хлоя „Зито“ да мълви.

В Пирея слисахме тълпите,
но не със своя бесен вик –
а с туй, че викахме те, Зито,
на чисто елински език.

... И ако ти със нас не беше
в Атина, Зито, Господ знай,
какъв ли неочакван щеше
приемът ни да вземе край.

Защото кой ли с жарки чувства
без теб би нейде реч държал
за древногръцките изкуства
и всебалкански идеал?

И кой без тебе, Зито свято,

би видел славния Партедон,
би смукал в „Сплендид“ рацинато
и спал безплатно в „Аполон“?

Нима без теб не бих се вглеждал
в две черни хубави очи,
в ума си стихове нареждал,
пиян от винните лучи?

Та кой би спомнил за Сократа,
та кой би губил своя глас,
ако в скръбта на веселбата
не беше ти навред при нас?

Ех, Зито, Зито, дума сладка,
ех, Зито, пълно с благодат,
отде-наде ти в толкоз кратко
вековний враг превърна в брат?

Коя бе таз възшебна сила,
що вля в теб светлий елексир,
та треста Ганьовци опила,
им даде толкоз келепир?

Че ето на, и тук, в София,
пак ти душите осени,
да спомнят чудната магия
на чудните атински дни!

И може би таз нощ честито
мнозина морни, като спят,
в съня си тих дочуват „Зито!“
и чаши шумно да звънтят.

А утре не един ще дири
пак някой „Сплендид“ – земен рай,
че Ганьо харно туй намира –
на чужда сметка да гуляй.

Уви, напразно! Ще догаря
той, за „гуляйчец“ настървен,
и безутешно ще повтаря:

„Не е Великден всеки ден!“

Четирибуквено, двусложно –
символ на десет златни дни,
ту миловидно, ту тревожно
о, Зито, Зито, престани!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6211>]